



London Symphony Orchestra

แรงบันดาลใจกับการก้าวเดิน

สนทนากับ Gianandrea Noseda วาทยกรของ LSO

Exclusive Interview with Yefim Bronfman, the Great Classical Pianist





สวัสดีผู้อ่านทุกท่าน เพลงดนตรีฉบับเดือนกรกฎาคม ขอต้อนรับผู้อ่านด้วย ๒ นักดนตรีระดับโลกที่มาร่วมเยือนศาลาไปเมื่อวันที่ ๖-๗ มิถุนายน ๒๕๖๑ ที่ผ่านมา โดยวิทยาลัยได้มีโอกาสต้อนรับวง London Symphony Orchestra (LSO) มาแสดงที่หอแสดงมหิตลสิทธาคาร และในช่วงบ่ายของวันที่ ๗ มิถุนายน ทางวง LSO ได้เปิดโอกาสให้นักเรียน นักศึกษา และอาจารย์ของวิทยาลัยได้เข้าชมการซ้อมเตรียมการแสดง และเปิดโอกาสให้ซักถามพูดคุยกับนักดนตรีในวงด้วย ซึ่งถือเป็นประสบการณ์ที่ดีสำหรับนักเรียนดนตรีที่ได้มีโอกาสเห็นการฝึกซ้อมของวงมืออาชีพระดับโลก

นอกจากนี้ ในคอลัมน์เรื่องจากปก ทั้งวาทยกร Gianandrea Noseda และนักแสดงเดี่ยวเปียโน Yefim Bronfman ได้ให้สัมภาษณ์สั้นๆ กับวารสารเพลงดนตรี เกี่ยวกับประสบการณ์การแสดงคอนเสิร์ตที่ประเทศไทย การเตรียมตัว การซ้อมรวมถึงเทคนิคในการอ่านวาทเพลงและการตีความบทเพลง สำหรับท่านใดที่พลาดการแสดงของ LSO ในครั้งนี้ สามารถพลิกไปอ่านบทวิพากษ์วิจารณ์เพื่อซึบซับบรรยากาศและความไพเราะของเสียงเพลง

ผ่านบทความ ยล ยิน วง LSO โซว์ฝีมือระดับโลกบนเวที “มหิตลสิทธาคาร”

คอลัมน์ Dean's Vision ฉบับเดือนนี้ ติดตามบทความจากอาจารย์ ดร.ณรงค์ ปรารงค์เจริญ ซึ่งเขียนเล่าถึงมุมมองและวิสัยทัศน์ด้านการบริหารวิทยาลัยต่อจากรองศาสตราจารย์ ดร.สุกรี เจริญสุข สำหรับผู้ที่มีความตื่นตัวกังวลเวลาที่ต้องออกไปแสดงดนตรี จะมีวิธีรับมือกับอาการตื่นเต้นอย่างไร ติดตามได้จากบทความด้านดนตรีบำบัด เรื่อง การบำบัดความคิดและพฤติกรรม เพื่อลดความวิตกกังวลในการแสดงดนตรี

ในคอลัมน์ Alumni News and Notes จะพาผู้อ่านมารู้จักกับศิษย์เก่าของวิทยาลัยจากสาขาวิชาปฏิบัติดนตรีคลาสสิก ด้านการร้องเพลง ซึ่งรับบทแม่พลอย จากละครเวทีสี่แผ่นดิน เวอร์ชันล่าสุด (๒๕๖๐)

พลาดไม่ได้กับบทความสาระความรู้ด้านดนตรีที่หลากหลาย จากนักเขียนประจำในเล่มค่ะ

ดวงฤทัย โปะระรัตน์ศิริ

เจ้าของ

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล
บรรณาธิการบริหาร
สุกรี เจริญสุข
ที่ปรึกษาของบรรณาธิการ
สนอง คลังพระศรี
ผู้ช่วยบรรณาธิการ
ดวงฤทัย โปะระรัตน์ศิริ
Kyle Fyr
นิธินา ชัยชิต

กองบรรณาธิการ

นพิสัย เรเยส
พงศ์สิริ การย์เกรียงไกร
ฝ่ายภาพ
คณินิจ ทองใบอ่อน
ฝ่ายศิลป์
จรัญ กะการดี
นรเศรษฐ์ รังทอง
พิสูจน์อักษรและรูปเล่ม
ธัญญวรรณ รัตนภาพ

เว็บมาสเตอร์

ภรณ์ทิพย์ สายพานทอง
ฝ่ายสมาชิก
สุพรรณษา ม้าห้วย
สำนักงาน
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์
มหาวิทยาลัยมหิดล
(วารสารเพลงดนตรี)
๒๕/๒๕ ถนนพุทธมณฑลสาย ๔
ตำบลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล
จังหวัดนครปฐม ๗๓๑๗๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๒๕-๓๔
ต่อ ๓๑๑๓
โทรสาร ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๓๐
musicjournal@gmail.com
พวพท์
พินหนายการพิมพ์
โทรศัพท์ ๐ ๒๕๐๓ ๘๖๓๖
จัดจำหน่าย
ร้านค้าวิทยาลัยดุริยางคศิลป์
โทรศัพท์ ๐ ๒๘๐๐ ๒๕๒๕-๓๔
ต่อ ๒๕๐๔, ๒๕๐๕

กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ในการพิจารณาคัดเลือกบทความลงตีพิมพ์โดยไม่ต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้า สำหรับข้อเขียนที่ได้รับการพิจารณา กองบรรณาธิการขอสงวนสิทธิ์ที่จะปรับปรุงเพื่อความเหมาะสม โดยรักษาหลักการและแนวคิดของผู้เขียนแต่ละท่านไว้ ข้อเขียนและบทความที่ตีพิมพ์ ถือเป็นทัศนะส่วนตัวของผู้เขียน กองบรรณาธิการไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย และไม่ขอรับผิดชอบบทความนั้น

สารบัญ

Contents

Dean's Vision 04

แรงบันดาลใจ
กับการก้าวเดิน
ณรงค์ ปรางค์เจริญ
(*Narong Prangcharoen*)

Cover Story



06
สนทนากับ
Gianandrea Noseda
วาทยกรของ LSO
ธนพล เศตะพราหมณ์
(*Thanapol Setabrahmana*)



08
Exclusive Interview
with Yefim Bronfman,
the Great Classical Pianist
Sornsuang Tangsinmonkong
(*ศรสุรวง ตั้งสินมั่นคง*)

Musicology 10

หลักสำคัญ และแนวคิด
ที่น่าสนใจของดนตรีวิทยา
กานต์ กุลานพวงศ์
(*Karn Gularnupong*)

Getting Ready 14

Pedagogy Tools for Applied
Music Teachers: Principles of
Music Leadership
Joseph Bowman
(*โจเซฟ โบว์แมน*)

Music Entertainment



16
Mode กับเพลงไทยสากล
(ตอนที่ ๓)
กิตติ ศรีปารยะ
(*Kitti Sripaurya*)

Jazz Studies 26

New Orleans Jazz
ธนรัตน์ ไชยชนะ
(*Tanarat Chaichana*)

Thai and Oriental Music 34

ครูเล็ก (เช่น: ชำนิราชกิจ)
ธัญยาภรณ์ โพธิ์กาวิ้น
(*Dhanyaporn Phothikawin*)

Voice Performance 38

The Light in the Darkness
Haruna Tsuchiya
(*ฮารุนะ ซึชิยะ*)

Music Technology 42

Noise Reduction:
Reducing Room Noise
in Audio Recordings
Michael David Brice
(*ไมเคิล เดวิด ไบรซ์*)

Music Therapy 48

การบำบัดความคิดและพฤติกรรม
เพื่อลดความวิตกกังวลในการแสดง
ดนตรี [Cognitive Behavior
Therapy for Music Performance
Anxiety] (ตอนที่ ๓)
กฤษดา หุ่นเจริญ
(*Gritsada Huncharoen*)

The Bach Journey 52

ตามรอยเส้นทาง Bach
(ตอนที่ ๑๗)
ฮิโรชิ มะซึชิม่า
(*Hiroshi Matsushima*)

International Relations 56

International Colloquium
and Premio de Musicologia
Casa de las Americas 2018:
A Report
Yavet Boyadjiev
(*ยาเวท โบยาดิเจฟ*)

Review 58

The Flying Dutchman
๒ ดาวรุ่ง กรีก-รัสเซีย โชว์แจ้ง
ระเบิดความมัน กับ กัฟโฟ
นฤตย์ เสกธีระ
(*Narit Sektheera*)

64

ยล ยืน วง LSO
โชว์ฝีมือระดับโลก
บนเวที “มหิดลสิทธาคาร”
นฤตย์ เสกธีระ
(*Narit Sektheera*)

Alumni News and Notes 72

คุยกับแม่พลอย
สี่แผ่นดิน เดอะมิวสิคัล
นิธิมา ชัยชิด
(*Nitima Chaichit*)

แรงบันดาลใจ กับการก้าวเดิน

เรื่อง:
ณรงค์ ปรานช์เจริญ (Narong Prangcharoen)
คณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล



ในวันที่ ๒๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๐ ผมได้รับตำแหน่งคณบดีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล เป็นคนที่สอง ต่อจาก รองศาสตราจารย์ ดร.สุกรี เจริญสุข เป็นการรับตำแหน่งที่ยากลำบากและหนักใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะการรับตำแหน่งในสถาบันที่มีความพร้อมในระดับสูง ทำให้มีความคาดหวังที่สูงตามไปด้วย ไม่ว่าจะเป็นทางด้านการวิชาการและการบริหารงานของวิทยาลัย การกลับมาประเทศไทยหลังจากใช้ชีวิตอยู่ที่ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นเวลา ๑๓ ปี เป็นอีกเรื่องที่ยากลำบากในช่วงแรกของการ

ทำงาน เพราะเป็นการปรับตัวเข้ากับสังคมที่เต็มไปด้วยความแตกต่าง ทั้งในแง่วิถีชีวิต ทัศนคติ มุมมอง และการทำงาน แต่อย่างไรก็ตาม การยอมรับความแตกต่างเป็นเรื่องที่ต้องยึดถือปฏิบัติในสังคมยุคใหม่ การยอมรับในความคิดเห็นที่แตกต่างของผู้อื่นจะเกิดขึ้นได้อย่างแท้จริงก็ต่อเมื่อเราเข้าใจคุณค่าของความคิดของผู้อื่นอย่างถูกต้อง ถ้าหากเรายึดติดยึดมั่นมากเกินไปโดยไม่ได้ทำความเข้าใจและเห็นคุณค่าของความคิดผู้อื่น ก็ย่อมอดไม่ได้ที่จะถูกผู้อื่นที่ไม่ได้คิดเหมือนเรา ซึ่งจะนำไปสู่ความไม่เข้าใจและขุนเคืองใจในที่สุด

รองศาสตราจารย์ ดร.สุกรี เจริญสุข ได้สร้างวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ให้เป็นวิทยาลัยที่สมบูรณ์แบบ ไม่ว่าในด้านการศึกษาหรือด้านสิ่งอำนวยความสะดวกที่เป็นทรัพยากรทางกายภาพ ผมสามารถพูดได้ว่า สิ่งที่เกิดขึ้นในวิทยาลัยเป็นปรากฏการณ์ที่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้บ่อยๆ ในสังคมไทย เพราะการทุ่มเทชีวิตในการทำงานเป็นเวลาหลายสิบปี จนสร้างสิ่งที่เป็นมาตรฐานใหม่ในการศึกษาดนตรีไม่เฉพาะที่ประเทศไทย แต่ยังรวมไปถึงในระดับนานาชาติ ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าทึ่งอย่างมาก

ในช่วงที่ผมเข้ามารับตำแหน่ง ผมได้พูดกับกรรมการทุก ท่าน และคณาจารย์ของวิทยาลัยว่า ในความคิดของผม ไม่มีใครสามารถมาแทนรองศาสตราจารย์ ดร.สุกรี เจริญสุข ได้ และผมก็ไม่สามารถทำในสิ่งที่ท่านทำไว้ในอดีตได้ แต่ถ้าทุกคนช่วยกัน เราจะสามารถผลักดันวิทยาลัยไปสู่อนาคตด้วยกันได้ เพราะในโลกยุคปัจจุบันเป็นโลกแห่งความร่วมมือ ไม่มีธุรกิจไหนสามารถประกอบกิจการได้เป็น อย่างดีด้วยการทำเพียงลำพังอีกต่อไป ในโลกยุคโลกาภิวัตน์ (Globalization) การทำงานโดยอาศัยความร่วมมือและความสามัคคีเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะถ้าเราอยู่เพียงลำพัง จะทำให้เราโดดเดี่ยว และไม่สามารถขยายขอบเขตการทำงานไปได้ทั่วถึง ในยุคนี้ทุกอย่างเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว การจะก้าวไปข้างหน้าอย่าง ยั่งยืนต้องอาศัยการทำงานที่เป็นหมู่คณะ ผมบอกกับทุกๆ ท่านว่า ในโลกนี้ไม่มีใครสามารถแทนใครได้ แต่ถ้าพวกเราช่วยกัน เราจะพาวิทยาลัยไปในระดับนานาชาติ อย่างยั่งยืนด้วยกันแน่นอน

วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้เริ่มก่อตั้งโดยเป็นโครงการจัดตั้งวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ในกำกับของมหาวิทยาลัยตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๔ วารสารเพลงดนตรีเริ่มเป็นส่วนหนึ่งของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ตั้งแต่วันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งเป็นวารสารที่จัดทำขึ้นเพื่อเป็นสื่อกลางในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารทางด้านดนตรีทุกสาขา โดยไม่จำกัดแค่บทความทางวิชาการ แต่นำเสนอเนื้อหาในทุกแง่มุมที่เกี่ยวกับดนตรีในทุกรูปแบบ นับว่าเป็นวารสารดนตรีรายเดือนที่มีอายุในการดำเนินงานนานที่สุดเล่มหนึ่งในประเทศไทย นับว่าเป็นวิสัยทัศน์อันล้ำเลิศของรองศาสตราจารย์ ดร.สุกรี เจริญสุข ผู้ก่อตั้งวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ เพราะการจะทำให้ดนตรีที่มีคุณภาพได้รับการเผยแพร่ให้ผู้คนรับรู้ข้อมูลข่าวสารเป็นวงกว้าง ต้องมีการประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อที่มีคุณภาพ ซึ่งวารสารเพลงดนตรีได้

ทำหน้าที่เป็นสื่อที่มีคุณภาพอย่างมาก แก่ผู้คนในแวดวงดนตรี รวมไปถึงผู้ที่รักงานศิลปะทางด้านดนตรีอีกด้วย การที่จะรักษาคุณภาพของวารสารให้อยู่ในคุณภาพที่ดีตลอดเวลา ต้องอาศัยเวลาและความเอาใจใส่อย่างมาก ถ้าไม่มีใจรักและความตั้งใจที่จะทำอย่างจริงจัง ก็ไม่สามารถจะเสียสละเวลาในการทำเรื่องดังกล่าวได้ เป็นระยะเวลาอันยาวนานเช่นนี้ นี่นับว่าเป็นการพิสูจน์ความตั้งใจจริงของรองศาสตราจารย์ ดร.สุกรี เจริญสุข ที่จะสร้างประโยชน์ให้แก่วงการดนตรีในประเทศไทย และสร้างเครือข่ายที่กว้างขวางให้แก่ผู้คนในวงการดนตรีอีกด้วย

เนื่องจากวิถีการดำรงชีวิตของคนในยุคปัจจุบัน การพกพาหนังสือไปอ่านตามที่ต่างๆ เป็นไปได้อย่างลำบาก เนื่องจากชีวิตที่รีบเร่งและต้องพกพาอุปกรณ์หลายอย่าง รวมถึงการอ่านไม่ใช่วัฒนธรรมที่แพร่หลายของประเทศไทย ทำให้คนไทยมีความสนใจในการอ่านหนังสือน้อยมาก วารสารเพลงดนตรีก็ต้องมีการปรับตัวให้เข้าถึงได้ง่ายขึ้น เหมาะกับการใช้ชีวิตในสังคมปัจจุบัน ทำให้วารสารเพลงดนตรีต้องปรับตัวเองไปสู่รูปแบบการเผยแพร่แบบดิจิทัล ทำเป็นหนังสืออ่านแบบอิเล็กทรอนิกส์ (e-book) เพื่อให้ง่ายต่อการเข้าถึงและเป็นการเผยแพร่ที่กว้างขวางขึ้น แต่ในขณะเดียวกัน วารสารเพลงดนตรีก็จะต้องคงดำเนินการพิมพ์วารสารในรูปแบบเล่ม เพื่อให้ผู้อ่านที่รักการสะสมสามารถเป็นเจ้าของได้เช่นกัน

การปรับตัวของวารสารเพลงดนตรีในครั้งนี้ เป็นก้าวแรกของการปรับตัวของวิทยาลัยดุริยางคศิลป์สู่ยุคดิจิทัลเต็มรูปแบบในทุกๆ เรื่องด้วยกัน ในขณะที่ทุกมหาวิทยาลัยได้ประสบปัญหาในรูปแบบเดียวกัน คือ จำนวนนักศึกษาลดลงเนื่องจากอัตราการเกิดในปัจจุบันลดลง วิทยาลัยได้หาทางออกในรูปแบบใหม่โดยการทำความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยในระดับนานาชาติหลายๆ แห่ง โดยเฉพาะประเทศที่กำลังมีการเติบโตอย่างรวดเร็ว

อย่างประเทศจีน จึงได้มีการเซ็นสัญญาความร่วมมือ One Belt, One Road เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาความร่วมมือในระดับประเทศ และเป็นการสร้างฐานในการสร้างความมั่นคงทางการศึกษาให้ประเทศอย่างยั่งยืนด้วยเช่นกัน เพราะทุกๆ ปีจะมีนักเรียนที่ประเทศจีนอย่างน้อย ๓๐,๐๐๐ คนจบการศึกษาและอยากเรียนดนตรีเป็นวิชาเอก แต่มหาวิทยาลัยในประเทศจีนสามารถรองรับนักเรียนเหล่านั้นเข้าศึกษาต่อปีละไม่เกิน ๔,๐๐๐ คน ทำให้ในประเทศจีนมีจำนวนนักเรียนที่ไม่สามารถเข้าเรียนได้เป็นจำนวนมาก การสร้างความร่วมมือนี้จะเริ่มต้นจากการเรียนการสอนในรูปแบบออนไลน์ (Online Classes) เพื่อให้นักเรียนได้เข้าถึงข้อมูลการเรียน การศึกษาได้แม้กระทั่งอยู่ในประเทศจีน และสามารถเป็นการเพิ่มจำนวนนักเรียนที่สนใจจะเข้ามาเรียนที่วิทยาลัยได้มากขึ้น เนื่องจากนักเรียนจะได้ทดลองเรียนกับครูผู้สอนจากวิทยาลัยโดยตรงผ่านระบบอินเทอร์เน็ต ทำให้ความแตกต่างระหว่างระยะทางไม่เป็นอุปสรรคอีกต่อไป การเปลี่ยนแปลงเป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลาเป็นแกนนำ การเปลี่ยนแปลงที่ดีมักจะเกิดขึ้นในเวลาที่เหมาะสมเสมอ การปรับเปลี่ยนการรับนักศึกษาจีนให้เข้ามาศึกษาในวิทยาลัย เป็นเรื่องที่กำลังจะเกิดขึ้นในเวลาอันสั้น ทางวิทยาลัยเองต้องคำนึงถึงผลลัพธ์ของการเพิ่มจำนวนนักศึกษาต่างชาติด้วยเช่นกัน เพราะต้องมีการรองรับที่เหมาะสมจึงจะทำให้การดำเนินการเป็นไปได้อย่างราบรื่นแน่นอนว่าการเริ่มต้นเรื่องใหม่ๆ มักจะต้องมีอุปสรรคเข้ามาให้แก้ไข แต่การแก้ไขปัญหาและอุปสรรคเป็นเรื่องที่จะสร้างองค์กรให้มีความเข้มแข็งและมีสถานภาพที่มั่นคงอย่างยั่งยืน ด้วยทัศนคติที่ว่า ปัญหาไม่มีไว้ให้แก้ ไม่ได้มีไว้ให้หนี จะทำให้ปัญหาทั้งหลายหมดไปในที่สุด





สนทนากับ **Gianandrea Noseda** วาทยกรของ LSO

เรื่อง:

ธนพล เศตะพราหมณ์ (Thanapol Setabrahmana)
หัวหน้าสาขาวิชาการควบคุมวงดนตรี
วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ก่อนอื่นก็ต้องขอแสดงความ
ยินดีกับคอนเสิร์ตเมื่อคืนด้วย
ครับ การแสดงยอดเยี่ยมมาก
ผู้ชมชอบมาก รู้สึกอย่างไรบ้าง

ขอบคุณครับ ในการแสดงทุกครั้ง
ผมพยายามหาวิธีการปรับปรุงบางสิ่งบาง
อย่างในการอ่านวงเพลงของตัวเองเสมอ
สำหรับวงนี้ก็เล่นได้ดีมาก มาแสดงที่ไทย
ครั้งนี้เป็นการเริ่มต้นทัวร์ที่ดี เป็นรอบแรก
ของสิบรอบ สนุกมากทีเดียว

ขยายความหน่อยครับ ที่พูด
ถึงเรื่องการหาทางปรับปรุง
การอ่านวงเพลงของตัวเอง
เช่น หลังจากเมื่อคืน มีอะไร

ที่คุณคิดอยากจะปรับบ้าง

ไม่ใช่เรื่องของ gesture (ท่าทางการ
อ่านวงเพลง) แต่เป็นเรื่องของคอนเซ็ปต์
เกี่ยวกับเพลงมากกว่า ไม่ใช่ว่าผมไม่ชอบ
แต่คิดว่ามีการตีความแบบอื่นๆ ที่อยาก
ลองดู อาจจะมีอะไรดีกว่าเดิม อย่างใน
Pictures ผมก็คิดว่าตอนช่วงเชื่อมเช็กชั้น
ของเพลงในหลายๆ ที่ มีอะไรที่ผมอยาก
ลองเปลี่ยนการเล่นดู... ผมว่ามันเป็น
กระบวนการทำงานของคอนดักเตอร์และ
นักดนตรีอยู่แล้วที่อยากลองวิธีหรือหนทาง
อะไรที่ทำให้งานมันดีขึ้น

รายการแสดงเพลงทั้งสอง
คืนนี้ จัดรายการเองใช้หรือไม่

ใช้ครับ แล้วก็ปรึกษากับทางวงด้วย
ผมว่าเป็นรายการเพลงที่เหมาะสมกับตัวเอง
แล้วโดยส่วนตัวก็ชอบด้วย

มีแนวคิดหรือปรัชญาเบื้อง
หลังการจัดรายการแสดง
อย่างไรบ้าง

อย่างคืนแรก *Rapsodie espagnole*
กับ *Pictures* เวอร์ชันของราเวล ก็เหมือน
เป็นการจัดกรอบให้กับรายการ มีสีสันตาม
สไตล์ของราเวล ออกฝรั่งเศสหน่อยๆ ส่วน
เบโธเฟนคอนแชร์โตนั้นอยู่ได้ด้วยตัวของ
มันเอง คืนที่สอง งานของลิสต์ ดโวซาค
และชอสตาโกวิชนั้น รวมๆ กันแล้วทำให้
รายการแสดงค่อนข้างมีความยุโรป

ตะวันตกออก เรามีงานของดโวซาคในยุคหลัง กลับมาจากอเมริกาแล้ว *The Noon-Day Witch* นี่เป็นหนึ่งในโทโนโพเอ็มที่เขาเขียน ในช่วงเวลานั้น งานมีขนาดสั้นและบรรยาย เรื่องเล่าที่น่าสนใจ ส่วนซอสตาโกวีนัน เขียนซิมโฟนีขึ้นนี้หลังจากที่สตาลินเสียชีวิต ก็เห็นได้ว่าทั้งสองงานเขียนขึ้นในช่วง เปลี่ยน chapter ของชีวิตของผู้ประพันธ์ ส่วนงานของลิสต์นั้นก็เหมาะกับการ เพราะลิสต์เป็นนักประพันธ์โทโนโพเอ็ม มือมั่งคั่งคนหนึ่ง งานของเขาทำให้กลืนอาย ทำนองนี้ เช่นนั้นพอรวมๆ กันแล้ว ก็เลย ทำให้รายการลงตัว

รู้สึกอย่างไรบ้างกับการแสดง ในหอแสดงนี้

คงดีมาก เป็นหอที่ “live” มาก “bright” มาก แล้วพอมีคนดูมานั่ง เสียง ก็ดีขึ้นยิ่งกว่าตอนซ้อมอีก ซึ่งเป็นสัญญาณ ของการเป็นหอแสดงดนตรีที่ดีนะ เพราะ มันถูกออกแบบมาไม่ได้แต่สำหรับนักดนตรี แต่สำหรับคนดูด้วย ถือว่าหอนี้ประสบความสำเร็จในเชิงอะคูสติค

ต้องปรับตัวอย่างไรบ้างกับ หอแสดง

ผมดึงกลุ่มเสียงต่ำออกมามากขึ้น เพื่อให้ออกมาบาลานซ์ในหอที่ “bright” ส่วนเครื่องสายนั้นก็ต้องหาไฟกัสของเสียง แทนที่จะเน้นให้เล่นแบบเค้นเสียง ส่วนบราส และเพอร์คัชชันก็ให้เล่นสบายๆ หน่อย แต่รวมๆ แล้วก็หาจุดบาลานซ์ได้ไม่ยาก เรา เล่นรายการเดียวกันนี้ที่ Barbican เราก็ เล่นต่างออกไป ไม่ได้ต่างในเชิงดนตรีนะ แต่วิธีเล่นต่าง เพราะเราอยู่ในพื้นที่และ อะคูสติคที่แตกต่างกัน

LSO มีตารางซ้อมเป็นอย่างไร

สำหรับทัวร์ครั้งนี้ ใช้การซ้อม ๕ ครั้ง ครั้งละ ๓ ชั่วโมง (ถ้าคิดเวลาพัก ด้วย ก็เหลือราวๆ ๒ ชั่วโมง ๒๐ นาที) แต่ LSO เป็นวงที่ไวมาก อ่านภาษากาย ของคอนดักเตอร์ได้เร็ว คุณอยากได้อะไร ก็พูดไม่ต้องเยอะ สื่อสารด้วยท่าทางเอา

เราซ้อมกันที่ลอนดอนสัปดาห์ที่แล้ว รายการของวันนี้ (คืนที่สอง) เราซ้อมกัน ที่นี้อีก ๓ ชั่วโมงก่อนแสดง เพราะรายการ นี้ไม่เคยแสดงมาก่อน แต่อย่างของคืนที่ แล้ว เรา soundcheck กันไม่นาน เพราะ เพลงเคยแสดงที่ลอนดอนมาแล้ว

ก่อนจะแสดงซ้อมกันนาน ขนาดนี้ เวลาซ้อมต้องเล่น เต็มแรงเลยหรือไม่

พวกเขาเล่นเต็มแรงตลอดเวลาอยู่แล้ว (หัวเราะ) ต่อให้บอกให้เล่นผ่อนๆ หน่อยก็ได้ พวกเขาจะผ่อนสักสามนาที แรกเท่านั้นแหละ

ทำงานกับเยฟิม บรอนฟีแมน รู้สึกอย่างไรบ้าง

เป็นความฝันเลยที่ได้ทำงาน กับศิลปินระดับนี้ เขาจัดเป็นระดับ top five ของโลกก็ว่าได้ เป็นเกียรติอย่างมาก เวลาเขาเล่นก็เหมือนเป็นการสื่อสาร ระหว่างกัน เขา “give and take” ตลอด ไม่ได้เป็นการสื่อสารทางเดียว ไม่ใช่แค่ระหว่าง เขากับผมนะ แต่ยังมีผมกับออร์เคสตรา เยฟิมกับออร์เคสตรา เป็นเหมือนวงกลม ของการสนทนาแลกเปลี่ยน

สำหรับคอนแชร์โตที่ต้องมี ศิลปินเดี่ยวนี้ จัดการกับการตีความเพลงอย่างไร

โดยปรกติแล้ว โซโลิสต์จะใช้เวลา อยู่กับเพลงมานานกับคอนดักเตอร์ เพราะ พวกเขาต้องหัดเล่น แนวคิดของผมก็คือ เราจะต้องทำให้พวกเขาเล่นได้ง่ายที่สุด สร้างสภาพแวดล้อมให้เขาส่องประกาย ได้มากที่สุด บางทีผมก็เสนอไอเดียบ้าง ก่อนซ้อมกับวงเรามากจะนัดเจอกันก่อน เพื่อพูดคุย ดังนั้น พอมาเจอวง เราก็พอ จะมีภาพแล้วว่ามันจะไปโนทิศทางไหน ประโยคเพลงแบบไหน ฯลฯ

พูดถึงเทคนิคการอ่านวญ เพลงบ้าง จากที่สังเกตเมื่อ คืนและวันนี้ มีบางครั้งที่มี

คุณแกว่งนำจังหวะวง มีบาง ครั้งที่มีพอดิบกับวง อันนั้น มีปรัชญาหรือแนวคิดอะไรอยู่ เบื้องหลัง

เวลาคอนดักต์ วงจะคาดหวังอะไร บางอย่างจากคอนดักเตอร์เสมอ ดังนั้น คุณจึงต้องให้ข้อมูลก่อนที่วงจะเล่น ถ้า คุณตามหลังวง แสดงว่าฉันวงคอนดักต์ คุณแล้ว คุณต้องให้ข้อมูลมาล่วงหน้านิด หนึ่งเพื่อให้วงได้อ่านก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาเปลี่ยนเทมโปหรือประโยคเพลง แบบพิเศษที่คุณอยากสร้าง คุณนำแล้ว วงจะตามเอง สำหรับบางทีที่ไม่ต้องนำ นั้น ก็เพราะคุณตั้งเทมโปแล้ว ตอนนั้น คุณก็ปั่นประโยคเพลงไป ประคองเพลง ไป คุณต้องรู้ว่าตอนไหนต้องนำ

ออร์เคสตราในประเทศต่างๆ ก็ ตอบสนองคอนดักเตอร์ต่างกันไป อย่าง ในเยอรมนีกับออสเตรียมันตอบสนอง ช้ามาก (หมายถึง เล่นหลัง beat ของ คอนดักเตอร์) ในอเมริกากับอังกฤษนั้น ไม่มากเท่าไร ส่วนอย่างรัสเซียมันช้า มาก คุณต้องปรับเทคนิคของคุณไปตาม พฤติกรรมการตอบสนองของวง

ถ้าพูดโดยสรุปคร่าวๆ คอนดักเตอร์คืออะไร

คือนักดนตรีในหมู่นักดนตรี อย่า ลืมว่าถ้าไม่มีนักดนตรี คอนดักเตอร์ก็ ไม่มีความหมายใดๆ เราสร้างเสียงด้วย มือเปล่าไม่ได้ เราสร้างเสียง “ผ่าน” นัก ดนตรี สื่อสารไอเดียต่างๆ ให้นักดนตรี ด้วยท่าทางต่างๆ

สิ่งที่ผมคาดหวังอยากจะทำให้ได้ใน อนาคตคือ การทำให้ดนตรีออร์เคสตรา เป็นเหมือนดนตรีเชมเบอร์ขนาดใหญ่ ทุก ฝ่ายสื่อสารกัน ตอบสนองกัน สนทนากัน แคร่ไอเดียให้กันและกัน เป็นส่วนหนึ่ง ของกันและกัน และนั่นแหละคือการ เล่น ดนตรีที่แท้จริง





Exclusive Interview with Yefim Bronfman, the Great Classical Pianist

Story:
Sornsuang Tangsinmonkong (ศรสรวง ตั้งสินมั่นคง)
Piano Department
College of Music, Mahidol University

“Preparation is just to keep in top form in mentally and physically.

You have to practice and go through music. That’s all you can do.”

Yefim Bronfman

Yefim Bronfman, a Russian-born Israeli-American pianist, who has received a Grammy award in 1997 from his recording of Bartok’s three piano concertos, gave two concerts with London Symphony Orchestra for the first time in Bangkok at Prince Mahidol Hall on June 6 and 7, 2018. On the first day, he played Beethoven’s Piano Concerto No. 3 in C minor, Op. 37 and followed by the encore *Clair de Lune* by Claude Debussy. On the second day, he played Liszt’s Piano Concerto No. 3 in A major, S. 125 and followed by the third movement of Prokofiev’s Sonata No. 3 in B flat major, Op. 83. His expressive, powerful and

virtuosic performance attracted and brought out ultimate moments to the audiences.

After a big round of applause from the audiences at Prince Mahidol Concert Hall on the second day of LSO concert, the Music Journal had a great opportunity to interview with the world’s finest pianist, Mr. Bronfman at his green room.

Is this your first time you have performed in Thailand?

This is the second time. Last night was the first time! (laugh) This is my first time visiting Bangkok.

After your performance here, how do you like Prince Mahidol Concert hall?

It is a wonderful concert hall. The public was wonderful, very enthusiastic, warm and wonderful people who work here. I had a great time. I hope it is not the last time.

Of course, we prefer you come again.
Thank you.

Let’s move on to the questions with regard to your experience in your education and your performance. I read from your biography that your first teacher was your mother and your family members are musicians. I would like to know, have you ever played other instruments?

No. I play only piano. I never play other instruments.

Have you ever think you want to play other instruments?

No. Not... Actually, I like the repertoire of the violin. My father is a violinist and my sister is a violinist so I know the repertoire quite well. I have also played with a lot of violinists in my life which were some great violinists. I love

the repertoire. I admire violin and cello and of course all these instruments but violin is particularly close to me because of my family connection.

Who is the most influential person/teacher for you? Why?

You know, I had wonderful teachers from Israel and my mother. My father was a great influence on me as a musician. And not only pianists, some violinists like Isaac Stern were a great influence. Daniel Barenboim, Leon Fleisher, Rudolf Firkušný and Arie Vardi, there are some great teachers that I've had the fortune to work with.

Which inspiration or influence did you get from them?

Everybody gave me something different and I think that you take it and you have to absorb it and translate it into your own language. You cannot really teach someone to be an artist. Becoming an artist comes from your own transformation of the thing and also translation of the thing to your own language. One thing - you have very good teachers. Another thing is for you as a person to be able to go the next step. They cannot help you. They can open only the door for you but you have to go through the door yourself.

When and why do you decide to be a concert pianist? What is the inspiration?

I think that I love performing. I do it for many years and I love the repertoire. The music is very fantastic for piano. I love to play with people. I love to work with conductors and orchestras and chamber music and I love playing recitals. I love to work with singers and I love new music. If I like it, I might as well perform it.

Because you love it?

It is a natural transition. Yes, because I love it.

What was the biggest changing point of your career as a concert pianist?

You know, to have a tour like this, with a great orchestra, play with some great orchestras of the world, and to be invited to play in the biggest centers of Europe, America and Asia like this. I got it, very fortunate.



After you knew that you will perform in Thailand, did you have any special preparation for yourself for the concert tour with the LSO?

We performed in London on Sunday (June 3), we played Beethoven's concerto at Barbican Hall and rehearsed Liszt's concerto. Preparation is just to keep in top form in mentally and physically. You have to practice and go through music. That's all you can do.

How do you find inspiration and special moments from music that you perform many times?

Well, that is the secret of great music. I think every time you perform you discover new things; new emotions, new way of expressing. The pieces (Liszt and Beethoven) are such great music and very different, of course. I think it is always very exciting to be in it. It's like you never get tired of a Greek place, for example, or a great opera; it is the same thing. You can do it again and again and get yourself very much into it. That's what I feel.

Have you ever faced performance anxiety?

Yes, of course. I have anxiety as it is normal. But you know, I just have to do what you have to do, what you train to do like sportsmen, like doctors. Just bow and do it.

How do you manage your time for practicing, concert tours and other things?

I organize in advance. I plan it. A lot of things, they have to be scheduled before you start the tour, so you have your schedule of concerts and rehearsals and you try and you travel and then you try to schedule your practice in between, and that's in plan, always ahead of the tour.

What time do you usually practice?

Every day is different. Everything is on schedule so today I came to the hall at 3 o'clock, and I practiced, had a rehearsal and played a concert.

Would you like to say anything to your fans in Thailand?

I love being here. It is a wonderful public. It is nice to see many pianists and audiences. Wonderful music here is alive and doing so well. I am very happy about you.



Special Thanks:

Dr. Daren Robbins
Dr. Duangruthai Pokaratsiri
Dr. Ni-on Tayrattanachai
Dr. Thanapol Setabrahmana

สี่แผ่นดิน

เดอะมิวสิคัล



คุยกับแม่พลอย สี่แผ่นดิน เดอะมิวสิคัล

เรื่อง:
นิธิตา ชัยชิต (Nitima Chaichit)
ภาพ:
อมรภัทร เสริมทรัพย์ (Amornphat Sermsap)

หากกล่าวถึงละครเวที ในช่วงปลายปี ๒๕๖๐ คงไม่มีใครปฏิเสธว่าไม่รู้จักสี่แผ่นดิน เดอะมิวสิคัล เป็นแน่ โดยเฉพาะบทบาทของแม่พลอย ตัวละครเอกในการแสดง ที่รับบทโดย คุณออย นางสาวอมรภัทร เสริมทรัพย์ หนึ่งในศิษย์เก่า สาวสวย เสียงดี จากวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล สาขา Voice Performance (ปฏิบัติดนตรีคลาสสิก) นอกเหนือจากนี้ คุณออยยังเคยร่วมแสดง

ภาพยนตร์ในบทผีน จากเรื่องเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก อีกทั้งการแสดงโอเปร่าของวิทยาลัยหลายเรื่องในอดีต ไม่ว่าจะเป็น Le Nozze Di Figaro, Peter Pan, Land of Smile, Der Schauspieldirektor และอื่นๆ อีกมากมาย แต่การจะมาเป็นนักแสดงหน้าใหม่และกว่าจะผ่านการอดิชั่นจนได้รับบทแม่พลอย (วัยสาว) นั้น ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย สำหรับนักศึกษาที่เพิ่งจบใหม่ในขณะนั้น และยังต้องผ่านด่านหิน

เพื่อที่จะร่วมงานกับ คุณบอย ถกลเกียรติ ผู้กำกับชื่อดังแถวหน้าของประเทศไทย แต่ทั้งหมดเกิดขึ้นเพราะความสามารถล้วนๆ วันนี้คุณออยได้ให้เกียรติวารสารเพลงดนตรีสัมภาษณ์ในคอลัมน์ Alumni News and Notes เพื่อเป็นกำลังใจให้แก่เพื่อนๆ น้องๆ ผู้ที่มีความฝันในเส้นทางแสดงแบบเธอค่ะ

เริ่มต้นอย่างไรคะ สำหรับการรับบทบาทแม่พลอย (วัยสาว) ในสี่แผ่นดิน เดอะมิวสิคัล

เริ่มต้นจากการเดินเข้ามาสมัครที่รัชดาเลยละคะ นั่งรถไปคนเดียว เดินเข้าไปคนเดียว ทำทุกอย่างเองคนเดียวเลยละ เรียกว่าตอนตัดสินใจมา ก็วัดใจตัวเองนานเลยทีเดียว

ทำไมจึงสนใจเข้าไปออกติชบนกนี้คะ

จริงๆ แล้ว โดยส่วนตัว ออยเป็นคนที่ไม่กล้าออกติชอะไรเลยละ เป็นคนไม่ชอบการแข่งขัน แล้วก็กลัวที่จะผิดหวัง แต่เพราะว่าเป็นบทนี้คะเลยตัดสินใจที่จะมาออกติช ทั้งๆ ที่ไม่เคยเล่นหรือเรียนการแสดงละครเวทีแบบจริงจังมาก่อน ถือว่าเป็นการปลดล็อกครั้งใหญ่ของออยเลยก็ว่าได้ ที่กล้าออกจากความกลัวของตัวเองมาได้ แล้วเราก็อธิบายว่าการที่ทางรัชดาเลยเปิดโอกาสให้คนทั่วไปได้เข้ามาออกติชบนบทหลักแบบนี้ ไม่ได้มีกันง่ายๆ ซึ่งถือเป็นโอกาสที่ดีมากๆ ที่เราจะได้ออกพิสูจน์ตัวเองในด้านนี้ดูบ้าง เราเองก็เคยอยากดูเรื่องนี้ตั้งแต่เวอร์ชันแรกที่มีน้องพินต้าและพี่มดหมี่แสดง ตอนนั้นเรายังเป็นเด็กต่างจังหวัด ได้แต่ดูตามรายการโชว์ในทีวี ไม่ได้มีโอกาสมาดูจริงๆ ก็เลยคิดว่าโอกาสมาถึงแล้ว ถ้าไม่คว้าไว้คงเสียต๋ายไปอีกนานเลย

อะไรและใครคือแรงบันดาลใจในการทำงานคะ

ตัวเองและครอบครัวคะ แน่นอนว่าสิ่งที่เราทำนี้ ได้ทำให้ครอบครัวภูมิใจในตัวเรา วันแสดงรอบกัลา เราเองมองลงไปเห็นพ่อกับแม่นั่งยิ้มมองเราขึ้นมาตอนจบ มันทำให้เรามีความสุขจนน้ำตาไหลเลยคะ รู้สึกว่าที่เหนื่อยมาทั้งหมดมันหายเป็นปลิดทิ้งเลย ถึงจะมีการกดดันตัวเองบ้าง เพราะกลัวทำได้ไม่ดี แต่พอนึกถึงภาพนี้ทุกครั้ง ก็จะมีแรงฮึดตลอด และไม่ใช่แค่

ครอบครัวที่อยากเห็นความสำเร็จของเรา เราเองก็อยากเห็นความสำเร็จของตัวเองด้วยเช่นกันคะ เพราะฉะนั้น ตัวออยเองก็เป็นแรงบันดาลใจให้ตัวเองเหมือนกัน

ทางครอบครัวมีส่วนในการสนับสนุนด้วยไหมคะ

ออยมีข้อเสียอย่างหนึ่งคือ การชอบกดดันตัวเอง และกลัวความผิดหวัง ที่สำคัญเลยก็กลัวครอบครัวจะผิดหวังไปด้วยกับเรา เราเลยไม่ได้บอกครอบครัวไปตั้งแต่แรกคะว่าจะมีการไปสมัคร เรียกว่าแทบจะไม่ได้บอกใครเลย มาบอกเอาตอนที่รู้ว่าได้บทนี้แล้ว ตอนนั้นตื่นเต้นจนบอกไม่ถูกเลยคะ พอครอบครัวรู้แล้วก็ดีใจมากๆ แล้วก็คอยเป็นกำลังใจ เข้าใจเราในทุกเรื่อง เพราะตอนนั้นเราก็อายุยังไม่ได้กลับไปหาที่บ้านเลยคะ เป็นทางนั้นมาหาแทน เพราะเข้าใจว่าเราไม่มีเวลา แต่ก็อยากมาหา มาให้กำลังใจ น่ารักสุดๆ

กล่าวถึงมุมมองของครอบครัวต่อการศึกษาด้านดนตรี อดนะคะ [เพราะอาจจะมีการอุปถัมภ์บางท่านที่ยังไม่คำนึงถึง หรือสนับสนุนการศึกษาด้านดนตรีสักเท่าไรคะ]

อาจเป็นเพราะเมื่อก่อนนั้น หลายๆ คนคิดว่าเรียนดนตรีจบมาแล้วทำอะไรเดินกินรำกิ้นแล้วชีวิตจะก้าวหน้าหรือออยรู้สึกเข้าใจเป็นอย่างดีนะคะ เพราะว่าหน้าที่การงานและเงินก็เป็นปัจจัยที่สำคัญในการใช้ชีวิต แต่สำหรับออย ออยคิดว่าความสุขคือที่สุดของชีวิตคะ ความสุขของแต่ละคนคงจะไม่เหมือนกัน อย่างออยก็มีความสุขกับดนตรี หรืออย่างเช่นพี่สาวของออยเองก็มีความสุขกับศิลปะ และสิ่งที่สำคัญที่สุดที่ออยตระหนักได้คือ ความสุขของพ่อแม่ก็คือลูกคะ ออยรู้สึกโชคดีมากที่มีพ่อกับแม่ที่เข้าใจและสนับสนุนลูกไปในทางที่ลูกๆ รัก ไม่ว่าจะเป็นเส้นทางไหน พ่อแม่ก็ไม่ได้ห้ามหรือบังคับความเป็นตัว

ตนของลูกๆ มันเลยทำให้ออยรู้สึกมีความสุขกับการใช้ชีวิต สร้างสรรค์ผลงาน และพัฒนาตัวเองต่อไปเรื่อยๆ ดนตรีเป็นวิชาของนักปราชญ์จริงๆ แล้ว เรียนดนตรีไม่ใช่เรื่องง่ายเลยนะคะ ทุกอย่างมีที่มาที่ไป มีทฤษฎี มีการพัฒนา และปัจจุบันนี้เราเองก็ได้ยินเสียงดนตรีจากทุกที่ทุกหนแห่ง เวลาทำงานเครียดๆ มา ก็เป็นเสียงดนตรีมีโซ่หรือ ที่ทำให้เราผ่อนคลาย โลกและเทคโนโลยีเปลี่ยนไป ดนตรีก็ไม่ใช่เรื่องที่เราจะหลีกเลี่ยงต่อไปเช่นกันคะ

พูดถึงประสบการณ์ ย้อนวัยเมื่อครั้งยังอยู่ในรั้วดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล สักนิดนะคะ

นึกแล้วก็ใจหายคะ ยังไม่ทันไรก็เรียนจบเสียแล้ว สี่ปีเป็นอะไรที่เร็วมากๆ เลยคะ เหมือนเพิ่งสอบเข้ามาใหม่ๆ นี่เอง ผลอนิดเดียวก็ใส่ชุดรับปริญญาผ่านมาหนึ่งปีแล้ว ที่วิทยาลัยให้อะไรกับออยหลายอย่างมากคะ ทั้งประสบการณ์ ความรู้ วิชา อาจารย์ และเพื่อนๆ เรียกได้ว่าถ้าออยไม่ได้มาเรียนที่นี่ ตอนนี้ก็คงไม่รู้ว่าจะเรียนอะไร เป็นออยในลักษณะแบบไหน เรียนอะไร แล้วจะมีความสุขอย่างตอนนี้นะคะหรือเปล่า อาจจะไม่ได้เป็นแม่พลอยอย่างนี้ก็ได้ ที่นี้เป็นที่ที่ออยคิดว่าต่อให้ย้อนเวลากลับไปได้ก็ครั้ง ออยก็จะเลือกเรียนที่นี่อยู่ดีคะ

ความประทับใจที่มีต่ออาจารย์และเพื่อนๆ ที่วิทยาลัยละคะ

ทุกคนที่นี้ให้ทั้งความรู้ ประสบการณ์ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ทำให้เราได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ตลอดเวลา ทั้งเพื่อนๆ และอาจารย์ทุกคนคอยช่วยเหลือเกื้อกูลกันเป็นอย่างดี อยากจะขอบคุณทุกๆ คนเช่นกันที่เป็นแรงผลักดันให้ออยได้ทำอะไรหลายๆ อย่างจนถึงทุกวันนี้คะ



อุปสรรค ความยากง่ายกว่า จะผ่านอดีต จนได้มา รับบทแม่พลอยวัยสาวเป็น อย่างไรคะ

ก็ถือเป็นเรื่องที่ยากมากนะคะ เพราะว่าผ่านมาได้ ผ่านการคัดเลือกมาสามรอบ คนสมัครหลายร้อยคน ความกดดันจากสิ่งรอบข้างมีมากค่ะ วันที่เราไปออกดิชันเองก็กดดันมาก เพราะทุกคนตั้งใจและเก่งมากๆ แต่เราก็คิดว่าทำให้เต็มที่ของเราก็พอ ความยากของการออกดิชันสำหรับออยก็คือชนะใจตัวเองนี่แหละค่ะ

ผลตอบรับจากการแสดงใน สี่แผ่นดิน เดอะมิวสิคัล เป็น อย่างไรบ้างคะ

ดีเลยคะ เนื่องจากการแสดงครั้งนี้เป็นการนำกลับมาแสดงครั้งที่สามของสี่แผ่นดิน คนก็ให้ความสนใจเป็นอย่างมากค่ะ ดีใจมากๆ ที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์ครั้งนี้ มีคนอยากรู้จักและติดตามผลงานเรามากขึ้น และก็ชื่นชอบ

ในผลงานของเรา การทำให้คนมีความสุขไปกับเสียงเพลงและการแสดงที่เรานำเสนอ ออยถือว่าออยประสบความสำเร็จมากๆ เลยค่ะ

วางแผนขั้นต่อไปในการดำเนิน ชีวิตอย่างไรคะ

อยากหาประสบการณ์ในอีกหลายๆ ด้านค่ะ ลองทำอะไรใหม่ๆ เรียนรู้อะไรใหม่ๆ ค่ะ กำลังมีแผนศึกษาต่อด้วย แต่ก็ยังคงทำผลงานเพลงออกมาควบคู่ไปด้วยค่ะ

มีอะไรอยากจะทำเพิ่มเติมอีก ไหมคะ

การที่ออยได้รับบทแม่พลอยครั้งนี้ ทำให้ออยได้เรียนรู้ะไรมากมาย ได้ทำงานกับมืออาชีพ ได้เจอกับสิ่งที่ทำให้เราต้องมีความรับผิดชอบสูง โตเป็นผู้ใหญ่ และจัดการทุกอย่างอย่างมีระบบ ออยอยากขอบคุณวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ที่มอบประสบการณ์เหล่านี้ไว้ตั้งแต่ตอนเรียนอยู่มหาวิทยาลัย ขอขอบคุณอาจารย์ เพื่อนๆ

และโอกาสดีๆ ที่เข้ามาตลอดเวลาสี่ปี ทำให้ออยรู้สึกได้ว่าเราสามารถก้าวออกมาสู่โลกภายนอกร่วมหาวิทยาลัยได้อย่างมั่นใจ และเป็นคนที่มีความภาพต่อสังคมค่ะ

วารสารเพลงดนตรี และวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล ขอเป็นหนึ่งในกำลังใจสำคัญเพื่อสนับสนุนในทุกๆ ก้าวของคุณออย อมรภัทร เสริมทรัพย์ต่อไปค่ะ

